

Resp Titlu original: *The Whisper Man*

Ediția originală în limba engleză a fost publicată prima dată în anul 2019 de Penguin Books Ltd, Londra.

Text copyright © 2019 Alex North

Autorul și-a declarat drepturile morale. Toate drepturile rezervate.

© 2020 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legea copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimicii nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NORTH, ALEX

Omul Șoaptă : thriller / Alex North ; trad. din lb. engleză de Ana-Magdalena Petraru și Speranța Doboș. - Iași : Lebăda neagră, 2020

ISBN 978-606-9682-07-4

I. Petraru, Ana-Magdalena (trad.)

II. Doboș, Speranța (trad.)

821.111

Alex North

OMUL ȘOAPTĂ

Thriller

Traducere din limba engleză de
Ana-Magdalena Petraru și Speranța Doboș

Lebăda Neagră

Iași, 2020

Jake.
Am atâtea să îți spun, dar dintotdeauna ne-a venit greu să stăm de vorbă, nu-i așa?

Deci va trebui să îți scriu.

Îmi amintesc cum te-am adus cu Rebecca pentru prima dată acasă de la spital. Era întuneric și ninge și niciodată în viața mea nu am condus atât de atent. Aveai două zile și stătea fixat într-un port-bebe pe bancheta din spate, Rebecca moțâia lângă tine și din când în când mă uitam în oglinda retrovizoare să văd dacă ești bine.

Pentru că știi ce, Jake? Eram *absolut îngrozit*. Am fost singur la părinți, nu eram obișnuit cu bebeluși și iată-mă, responsabil pentru copilul meu. Erai atât de mic și vulnerabil, iar eu atât de nepregătit, încât mi se părea ridicol că te-au lăsat să ieși din spital cu mine. Nu ne-am potrivit de la bun început. Rebecca te ținea în brațe firesc și natural, de parcă tu i-ai fi dat viață, nu invers. În schimb, eu mă simțeam ciudat, speriat de această greutate fragilă din brațele mele și nu știam ce voiai când plângeai. Nu te-am înțeles deloc. Și acest lucru nu s-a schimbat niciodată.

Când ai mai crescut un pic, Rebecca mi-a spus că asta se întâmpla deoarece noi ne asemănăm atât de mult, dar nu știu dacă e adevărat. Sper că nu. Mi-am dorit întotdeauna mai mult de-atât pentru tine.

Respect Oricum nu putem sta de vorbă, ceea ce înseamnă că va trebui să încerc să scriu toate astea. Adevărul despre tot ce s-a întâmplat în Featherbank.

Domnul Noapte. Băiatul din podea. Fluturii. Fetița cu rochia stranie.

Și Omul Șoaptă, desigur.

Nu va fi ușor și trebuie să încep prin a-mi cere scuze. Pentru că, de-a lungul anilor, ți-am spus de multe ori că nu există monștri.

Îmi pare rău că am mințit.

Partea întâi

Unu

Gândul că un străin îți poate răpi copilul este cel mai cumplit coșmar al oricărui părinte. Statistic vorbind, evenimentul este extrem de rar. În realitate, în spatele ușilor închise, copiii pot deveni adesea victime ale abuzurilor din partea unui membru al familiei și, în timp ce lumea exterioară ar putea părea amenințătoare, adevărul este că majoritatea străinilor sunt oameni decenti, în vreme ce, de multe ori, căminul este locul cel mai periculos.

Bărbatul care-l urmărea pe terenul viran pe Neil Spencer, un băiat în vârstă de șase ani, înțelesese asta foarte bine.

Deplasându-se liniștit, paralel cu Neil, în spatele unui șir de tușișuri, l-a urmărit constant. Neil pășea încet, fără să bănuiască pericolul care-l pândea. Din când în când, lovea cu piciorul pământul, ridicând praful ca o ceață albă, calcaroasă ce-i acoperea adidașii. Omul pășea cu mai multă atenție și putea auzi târșăitul picioarelor. Nu scotea niciun sunet.

Era o seară caldă de iulie. Soarele dogorise tare și necruțător mai toată ziua, dar acum, la ora șase, cerul era alburii. Temperatura scăzuse și aerul era ca de miere. Era o seară în care puteai să stai pe terasă, sorbind un vin alb, rece și să urmărești apusul soarelui, fără să-ți vină în minte să pui o haină pe tine, asta până când se lăsa întunericul și se făcea prea târziu ca să te mai deranjezi.

Respect Chiar și terenul viran era frumos, scăldat în lumina de chihlimbar. Un petic de pământ cu arbuști, ce despărțea satul Featherbank de o veche carieră de piatră abandonată. Terenul accidentat era, în cea mai mare parte, uscat și fără viață. Totuși, ici și colo rămăseseră niște tufe care, cu vremea, crescuseră și se transformaseră în desișuri groase, oferind zonei un aspect de labirint. Copiii din sat se jucau uneori pe-aici, deși nu era un loc chiar sigur. De-a lungul anilor, mulți au fost tentați să coboare în cariera de piatră, dar pereții abrupti se puteau prăbuși oricând. Consiliul Local a montat garduri și semne de interzis, însă oamenii spuneau că ar trebui să se facă mai mult. La urma urmei, copiii găseau întotdeauna găuri prin garduri pe unde să se strecoare.

Aveau obiceiul să ignore semnele de avertizare.

Bărbatul știa multe despre Neil Spencer. Studiase cu atenție atât pe băiat cât și pe familia lui, ca pe un proiect. Băiatul nu se descurca la școală, era slab la învățătură, nu avea prieteni și era mult în urma colegilor săi la citire, scriere și aritmetică. Cele mai multe haine erau de căpătat. În felul său, părea chiar prea matur pentru vârsta lui – arătând deja furie și repulsie față de oameni. În câțiva ani, va deveni un bătauș și un scandalagiu, dar deocamdată era încă destul de mic pentru ca oamenii să-i ierte comportamentul mai rebel. *N-a făcut-o dinadins*, spuneau ei. *Nu-i vina lui*. Neil nu era destul de mare încât să fie considerat singurul responsabil pentru faptele sale și astfel lumea nu-l băga în seamă.

Bărbatul îl observase. Nu i-a fost greu să ghicească toate acestea.

Neil își petrecuse ziua la casa tatălui său. Părinții erau despărțiți, ceea ce bărbatul considera un lucru bun. Atât tatăl cât și mama erau alcoolici și reușeau să se apuce de treabă doar după câteva pahare. Și unul și celălalt gândeau că viața le este mult mai ușoară atunci când băiatul se afla în casa celuilalt și se străduiau să-i facă pe plac când era cu el. În general, Neil era lăsat să-și poarte singur de grijă și să-și asigure cele necesare traiului, ceea ce, evident, explică într-un fel încrâncenarea pe care bărbatul o văzuse la băiat. Neil era o anexă în viața părinților săi. Cu siguranță, nu era iubit.

Nu era prima dată în seara aceea când tatăl lui Neil era prea beat ca să-l conducă înapoi la mama sa; nu prea putea să se țină pe picioare ca să meargă cu el. Băiatul are aproape șapte ani, se gândi tatăl, și a stat singur, bine mersi, toată ziua. Neil se întorcea acum singur acasă.

Nici nu-i trecea prin minte că va ajunge într-o altă casă. Bărbatul se gândea la camera pe care i-o pregătise și încerca să-și stăpânească emoțiile.

Traversând terenul viran, Neil se opri la jumătatea drumului.

Bărbatul s-a oprit și el în apropiere, apoi s-a uitat printre măracini ca să vadă ce îi atrăsese atenția copilului.

Era un televizor vechi, aruncat într-una dintre tufe, cu ecranul gri bombat, dar intact. Bărbatul privi cum Neil îi dă un picior, dar era prea greu ca să-l miște. Obiectul trebuie să-i fi părut băiatului ceva din alte vremuri, cu grilaje pentru difuzoare, butoane în partea laterală a ecranului și cu carcasa din spate de dimensiunea unui coș de gunoi

cu pedala. Pe marginea cărării erau câteva pietre. Bărbatul privea cu interes cum Neil se apropie, alege una și o azvârli cu toată puterea în ecranul de sticlă.

Poc.

Un zgomot asurzitor în acest loc, de obicei liniștit. Sticla nu s-a spart, dar piatra a trecut prin ea, lăsând o gaură cu margini zimțate, ca după o împușcătură. Neil luă de jos o altă piatră și repetă gestul, dar acum nu nimeri, apoi încercă din nou. O altă gaură apărui în ecran.

Părea că îi place acest joc.

Și bărbatul înțelegea de ce. Această distrugere întâmplătoare semăna cu agresivitatea de nestăpânit arătată de copil la școală. Încerca să atragă atenția unei lumi indifferente asupra existenței sale. Voia să fie privit. Remarcat. Iubit.

Pentru că asta își dorea fiecare copil în sinea lui.

Bărbatul știa acest lucru și-l dorea sufletul; inima îi bătea din ce în ce mai repede. Ieși tiptil din tușișuri și, ajuns în spatele băiatului îi rosti numele în șoaptă.

Doi

Neil! Neil! Neil!

Comisarul Pete Willis pășea cu atenție pe terenul pustiu, cu urechea ciulită la zgomotele din jur, în timp ce ofițerii strigau, din când în când, numele băiatului dispărut; liniștea era apăsătoare. Pete ridică privirea ascultând strigătele care se înălțau spre cer, înghițite de bezna nopții, la fel cum Neil Spencer dispăruse fără urmă de pe fața pământului.

Comisarul cercetă la lumina lanternei urmele de pași lăsate pe drumul prăfuit. Pantaloni albaștri de jogging sau pantaloni scurți, tricou cu imprimeu *minecraft*, adidași negri, rucsac de tip armată, sticlă de apă. Primise mesajul de alertă tocmai când se așezase să ia cina pe care și-o pregătise, iar gândul la farfuria neatinsă, lăsată pe masă, care între timp se răcise, îi stârni foamea.

Însă un băiețel dispăruse și trebuia să-l găsească.

Ceilalți ofițeri nu se zăreau; doar lumina lanternelor mătura zona. Altfel, terenul părăsit ar fi fost în beznă. Pete se uită la ceas. Arăta 20.53. Ziua se terminase și, deși fusese cald în această după-amiază, temperatura scăzuse în ultimele două ore, iar aerul rece îl făcea să tremure. Plecând în grabă de acasă, și-a uitat haina, iar prin cămașa subțire pătrundea frigul. Oasele îi erau bătrâne – avea, în fond, cincizeci și șase de ani – și nu era o noapte de stat afară

nici măcar pentru tineri. Darămite pentru cineva care s-a rătăcit și a rămas singur. Și probabil a fost rănit.

Neil! Neil! Neil!

Începu să strige și el: „Neil!”

Nimic.

Primele patruzeci și opt de ore după dispariție sunt cele mai importante. Băiatul fusese dat dispărut la ora 19.39 în acea seară, la aproximativ o oră și jumătate după ce părăsise casa tatălui său. Ar fi trebuit să fie acasă până la ora 18.20, dar părinții nu au căzut de acord cu privire la ora la care ar fi trebuit să se întoarcă. Mama lui Neil și-a sunat fostul ei soț și astfel s-a descoperit dispariția fiului lor. În momentul în care poliția a ajuns la fața locului, la ora 19.51, soarele apusese și două din cele patruzeci și opt de ore se scurseseră deja. Acum trecuseră aproape trei ore.

Pete știa că, în marea majoritate a cazurilor, un copil dispărut este găsit repede și adus acasă. Cazurile de dispariție au fost împărțite în cinci categorii distincte: alungat de acasă; fugit de acasă; accident sau alt eveniment tragic; răpit de un membru al familiei; răpit de un străin. Pete se gândea că, după legea probabilității, dispariția lui Neil Spencer se va dovedi a fi o întâmplare nefericită și că băiatul va fi găsit în curând. Și totuși, pe măsură ce trecea timpul, instinctul îi spunea altceva. Avea o strângere de inimă. Dispariția unui copil îi stârnea mereu aceleași sentimente. Poate întâmplarea din seara asta nu însemna nimic. Poate erau doar amintirile urâte, din trecut, de acum douăzeci de ani, care l-au răscolit.

La lumina lanternei văzu ceva cenușiu.

Pete se opri imediat și se întoarse pe unde trecuse. Lângă un tufș, era un televizor vechi, cu ecranul spart în mai multe locuri, ca și cum cineva l-ar fi folosit drept țintă. L-a privit o clipă.

— Ați găsit ceva? strigă o voce necunoscută venind dintr-o parte.

— Nu, răspunse răstit comisarul.

Ajunse în celălalt capăt al terenului viran în același timp cu ofițerii; căutările se dovediră zadarnice. După bezna de pe terenul viran, strălucirea alb-spălăcită a felinarelor din stradă i se părea comisarului năucitoare. Se simțea în aer o vibrație de viață care-i lipsea terenului viran cufundat în liniște.

Deocamdată nu avea nimic mai bun de făcut; așadar se întoarse pe drumul pe care venise.

Nu era foarte sigur încotro se îndrepta, dar se trezi că o ia către fosta carieră de piatră care se întindea de-a lungul unei coaste. Era un teren periculos pe întuneric, așa că se îndreptă spre mulțimea de lanterne, unde echipa de căutare se pregătea să se apuce de lucru. În timp ce unii ofițeri mergeau de-a lungul coastei, luminând pereții cu lanternele și strigând numele lui Neil, alții consultau hărți și se pregăteau să coboare pe cărarea anevoioasă care ducea în carieră. Câțiva au ridicat privirea când Pete a ajuns la ei.

— Domnule?

Unul dintre ei l-a recunoscut.

— Nu știam că sunteți de serviciu în această seară.

— Nu sunt.

Comisarul ridică sârma gardului și se ghemui să treacă pentru a li se alătura, pășind și mai atent ca înainte.

Respect pentru Locuiesc în zonă.

— Da, domnule.

Ofițerul părea bănuitor. Era ceva neobișnuit ca un comisar de poliție să se deplaseze la fața locului pentru o acțiune atât de neînsemnată. Doamna comisar Amanda Beck coordona de la departament investigația în desfășurare, iar membrii echipei de căutare fuseseră aleși în funcție de grad și de experiență. Pete își dădu seama că avea la activ mai mulți ani decât oricare dintre ei, dar în această seară era o persoană oarecare. Un copil a dispărut și trebuia găsit. Poate că ofițerul era prea tânăr ca să mai aducă aminte ce s-a întâmplat cu Frank Carter acum două decenii și ca să înțeleagă de ce nu era o surpriză să-l întâlnească acolo pe comisar.

— Aveți grijă, domnule! Fuge pământul de sub picioare pe-aici.

— Bine!

Ofițerul era destul de tânăr și asta îl făcea să se simtă bătrân. Probabil că nu l-a văzut niciodată pe Pete în sala de sport a departamentului unde se antrena în fiecare dimineață, înainte de a merge la muncă. În ciuda diferenței de vârstă dintre ei, Pete ar fi pariat că l-ar întrece pe tânăr la orice aparat. Era bun la investigațiile pe teren. Supraveghea totul – se supraveghea inclusiv pe el însuși – asta îi intrase în sânge.

— Domnule, ne pregătim să coborâm. Haideți să ne organizăm.

— Nu coordonez eu operațiunea.

Pete își îndreptă lanterna spre potecă, luminând terenul accidentat. Fasciculul bătea la o distanță mică. Fundul carierei de piatră era doar o enormă gaură neagră.

— Îi raportați inspectorului Beck, nu mie.

— Da, domnule.

Pete continuă să se holbeze în jos, gândindu-se la Neil Spencer. S-au identificat posibilele trasee pe care le-ar fi putut străbate băiatul. Terminaseră de cercetat străzile. Majoritatea prietenilor lui au fost deja contactați, fără niciun rezultat. Iar pe terenul părăsit nu găsiseră nicio probă. Dacă dispariția băiatului a fost într-adevăr rezultatul unui accident sau al unui eveniment tragic, atunci cariera era singurul loc unde mai putea fi găsit.

Și totuși, hăul negru de dedesubt părea complet lipsit de viață.

Nu putea ști cu siguranță. Dar instinctul îi spunea că Neil Spencer nu va fi găsit aici.

Poate că nu avea să fie găsit deloc.